

ἀ-συγκέραστος, -ον (συγκεράννυμι), μη αναμειγμένος, αμιγής, σε Ανθ.
ἀ-συγκόμιστος, -ον (συγκομίζω), αυτός που δεν έχει συλλεγεί, σε Ξεν.
ἀ-σύγκριτος, -ον (συγκρίνω), αυτός που δεν συγκρίνεται, ανόμοιος, σε Πλούτ.

ἀ-συκοφάντητος, -ον (συκοφαντέω), αυτός που δεν ενοχλείται από συκοφαντίες, μη διαβαλλόμενος, σε Αισχίν., Λουκ.

ἀσυλαῖος, -α, -ον (ἄ-συλος), αυτός που παρέχει άσυλο, σε Πλούτ.

ἀ-σύλητος, -ον (συλάω), αβεβήλωτος, απαραβίαστος, σε Ευρ.

ἀσυλία, ἡ (ἄσυλος), ιερό, απαραβίαστο, λέγεται για τους ικέτες, σε Αισχύλ.

ἀ-συλλόγιστος, -ον (συλλογίζομαι), αυτός που δεν συλλογίζεται ορθά, παράλογος· επίρρ. *-τως, ἀσυλλογίστως ἔχειν τινός*, είμαι ανίκανος να σκεφτώ, να συλλογιστώ ορθά σχετικά με κάτι, σε Πλούτ.

ἄ-σῦλος, -ον (σύλη)· **I.** ασφαλής από τη βία, απαραβίαστος, λέγεται για πρόσωπα που αναζητούν προστασία, σε Ευρ.· με γεν., *γάμων ἄσυλος*, ο ασφαλής από το γάμο, στον ίδ. **II.** λέγεται για τόπους, *γῆν ἄσυλον παρασχεῖν*, καθιστώ τη χώρα ασφαλές καταφύγιο, στον ίδ.

ἀ-σύμβᾶτος, αρχ. Αττ. ἀ-ξύμβατος, -ον (συμβαίνω), αυτός που δεν έρχεται σε συμβιβασμό, σε Θουκ.· επίρρ., *-τως ἔχειν*, είμαι αδιάλλακτος, ασυμβίβαστος, σε Σοφ.

ἀ-σύμβλητος, αρχ. Αττ. ἀ-ξύμβλητος, -ον (συμβάλλω), αυτός που δεν μπορεί να συγκριθεί, απαράμιλλος, αμίμητος, ασυναγώνιστος, σε Σοφ.

ἀ-σύμβολος, -ον, αυτός που δεν πληρώνει τη συνεισφορά ή το μερίδιο του (*συμβολαί*), Λατ. *immunis, δειπνεῖν ἀσύμβολον*, σε Αισχίν.

ἀσυμμετρία, ἡ, έλλειψη της αναλογίας ή αρμονίας, σε Πλάτ.

ἀ-σύμμετρος, αρχ. Αττ. ἀ-ξύμμετρος, -ον, I. αυτός που δεν έχει κοινό μέτρο, αρμονία, *τινι με κάτι*, σε Πλάτ.· *πρός τι*, σε Πλούτ. **II.** ασύμμετρος, δυσανάλογος, σε Ξεν.

ἀ-συμπᾶγής, -ές (συμπήγνυμι), αυτός που δεν είναι συμπαγής, πυκνός, σφιχτός, σε Λουκ.

ἀ-συμπᾶθής, -ές, αυτός που δεν έχει συμπάθεια σε κάποιον, *τινι*, σε Πλούτ.

ἀ-σύμφορος, αρχ. Αττ. ἀ-ξύμφορος, -ον, αυτός που δεν συμφέρει, απρόσφορος, ανώφελος, σε Ησίοδ.· με *δοτ.*, ακατάλληλος για κάτι, επιβλαβής, σε Ευρ., Θουκ.· *επίσης, ἔξ ή προς τι*, στον ίδ.· *επίρρ., -ρως*, σε Ξεν.

ἀ-σύμφωνος, αρχ. Αττ. ἀ-ξύμφωνος, -ον, αυτός που δεν συμφωνεί στον ήχο, σε Πλάτ.· *μεταφ.*, ο διαφωνών, *τινι*, σε αντίθεση με κάποιον άλλο, στον ίδ.· *πρός τινα*, σε Κ.Δ.

ἀ-σύμψηφος, -ον, αυτός που δεν συμφωνεί με κάποιον, *τινος*, σε Πλούτ.

ἀ-σύνδετος, -ον, ασύνδετος, μη συνδεδεμένος, χαλαρός, σε Ξεν.

ἀ-σύνδηλος, -ον, αυτός που δεν είναι προφανής, αβέβαιος, σε Πλούτ.

ἀσυνεσία, αρχ. Αττ. ἄξυνεσία, ἡ, έλλειψη σύνεσης, ηλιθιότητα, σε Ευρ., Θουκ.

ἀ-σύνετος, αρχ. Αττ. ἀ-ξύνετος, -ον, αυτός που δεν έχει σύνεση, ανόητος, σε Ηρόδ., Αττ.· αυτός που δεν μπορεί να γίνει κατανοητός, ακατανόητος, ακατάληπτος, σε Ευρ.

ἀσυνήθεια, ἡ, έλλειψη πείρας σ' ένα πράγμα, με γεν., σε Αριστ.

ἀ-συνήθης, -ες, γεν. -έος, μη συνηθισμένος, μη έμπειρος, αμάθητος, σε Αριστ.

ἀ-συνήμων, αρχ. Αττ. ἀ-ξυνήμων, -ον, = *ἀσύνετος*, σε Αισχύλ.

ἀ-σύνθετος, αρχ. Αττ. **ἀ-ξύνθετος, -ον**· **I.** (*συντίθημι*) μη σύνθετος, απλός, σε Πλάτ. **II.** (*συντίθεμαι*) αυτός που δεν περιορίζεται από καμιά συνθήκη, ατίθασος, ανέντιμος, σε Δημ., Κ.Δ.

ἀ-σύνοπτος, -ον, αυτός που δεν διακρίνεται εύκολα, δυσδιάκριτος, σε Αισχίν.

ἀ-σύντακτος, αρχ. Αττ. **ἀ-ξύντακτος, -ον, 1.** αυτός που δεν παρατάσσεται μαζί με· λέγεται για στρατιώτες, αυτός που δεν βρίσκεται στην παράταξη της μάχης, σε Ξεν. **2.** άτακτος, ακατάστατος, απείθαρχος, σε Θουκ., Ξεν. **3.** αυτός που δεν εντάσσεται στο κοινωνικό σύνολο, στον ίδ. **4.** αυτός που δεν βρίσκεται στον φορολογικό κατάλογο, απαλλαγμένος από τις δημόσιες υποχρεώσεις, σε Δημ.

ἀ-σύντονος, -ον, χαλαρός, νωθρός· επίρρ. -*νως*, *τεμπέλικα*, *χαλαρά*· υπερθ. -*ώτατα*, σε Ξεν.

ἀ-συσκευάστος, -ον, αυτός που δεν συσκευάστηκε, απακετάριστος, ατακτοποίητος, σε Ξεν.

ἀ-σύστατος, αρχ. Αττ. **ἀ-ξύστατος, -ον (συνίσταμαι)**· **1.** αυτός που δεν έχει συνοχή ή συνεκτικότητα, σε Πλάτ. **2.** μεταφ., ανακόλουθος, ακατάστατος, Λατ. *dispar sibi*, σε Αριστοφ.· *ἀξύστατον ἄλγος*, ασταθής, επαναλαμβανόμενος πόνος, σε Αισχύλ.

ἀσύφηλος[ῦ], -ον, μηδαμινός, ποταπός, πρόστυχος, σε Ομήρ. Ιλ. (αμφίβ. προέλ.).

ἀσυχία, ἄσυχος, Δωρ. αντί *ήσυχία, ήσυχος*.

ἀ-σφάδαστος[ἄδ], -ον (**σφαδάζω**), αυτός που δεν έχει σπασμούς ή αγωνία, λέγεται για κάποιον που πεθαίνει, σε Αισχύλ., Σοφ.

ἄ-σφακτος, -ον (σφάζω), αυτός που δεν έχει σφαχτεί, σε Ευρ.

ἀσφάλαξ, -ἄκος, ὁ (*α ευφωνικό, σπάλαξ*), τυφλοπόντικας, σε Βάβρ.

ἀσφάλεια, γεν. -*ας*, Ιων. -*ης*, ή (*ἀσφάλῆς*)· **1.** σταθερότητα, ευστάθεια έναντι στο παραπάτημα ή την πτώση, *ἀσφάλεια πρὸς τὸν πηλόν*, σε Θουκ.· *εδραΐωση*, σταθερότητα, σε Σοφ. **2.** ασφάλεια από τον κίνδυνο, προσωπική ασφάλεια, εγγύηση, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· *ἀσφάλεια διδόναι, παρέχειν*, σε Ξεν. **3.** διαβεβαίωση, βεβαιότητα, *ἀσφάλεια μὴ ἔλθεῖν αὐτούς*, βεβαιότητα ότι δεν θα έρθουν, σε Θουκ.· *ἀσφάλεια λόγου*, πειστικότητα, βεβαιότητα των επιχειρημάτων, σε Ξεν., Κ.Δ.

Ἀσφάλειος, -ον, λέγεται για τον Ποσειδώνα, αυτός που παρέχει ασφάλεια, σε Αριστοφ.

ἀ-σφαλής, -ές (σφάλλομαι)· **I. 1.** αυτός που δεν υπόκειται σε πτώση, αμετακίνητος, ακλόνητος, σταθερός, *θεῶν ἔδος*, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. **2.** λέγεται για φίλους και άλλα παρόμοια, πιστός, έμπιστος, σε Σοφ. κ.λπ.· με *απαρ.*, *φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς*, οι γρήγοροι στις σκέψεις και στις αποφάσεις δεν είναι ασφαλείς, στον ίδ.· *παρομοίως*, λέγεται για πράγματα, βέβαιος, αναμφίβολος, σε Θουκ. κ.λπ. **3.** εξασφαλισμένος από τον κίνδυνο, ακίνδυνος, ασφαλής, αβλαβής, σε Σοφ. κ.λπ.· *ἐν ἀσφαλεῖ*, σε ασφάλεια, σε Θουκ.· *τὸ ἀσφαλές = ἀσφάλεια*, στον ίδ.· *ἀσφαλές (έστι)*, με *απαρ.*, είναι ασφαλές να..., σε Αριστοφ. **4.** *ἀσφαλῆς ῥήτωρ*, ο πειστικός ομιλητής, στον ίδ. **II.** *Επικ. επίρρ.*, *ἀσφαλέως ἔχειν ή μένειν*, είμαι ή παραμένω ασφαλής, σταθερός, αμετακίνητος, σε Όμηρ.· *ομοίως*, ουδ. *ἀσφαλές ως επίρρ.*, στον ίδ.· *ἀσφαλέως ἀγορεύει*, χωρίς διακοπές, συνεχώς, σε Ομήρ. Οδ.· *ἔμπεδον ἀσφαλέως*, ανεμπόδιστα, σταθερά, σε Όμηρ.· με περισσότερη επίταση, *ἔμπεδον ἀσφαλές ἀεί*, σε Ομήρ. Ιλ. **III.** Αττ., επίρρ. *ἀσφαλῶς*, με όλες τις σημασίες του επιθ., με ασφάλεια, με τη βεβαιότητα, σε Σοφ.· *συγκρ. -έστερον*, σε Ηρόδ., Πλάτ.· *υπερθ. -έστατα*, στον ίδ.

ἀσφᾶλίζομαι, Αττ. Μέσ. μέλ. -ιοῦμαι· κάνω κάτι ασφαλές, εξασφαλίζω, διασφαλίζω, σιγουρεύω, σε Κ.Δ.

ἄσφαλτος, ἡ, ἀσφαλτος, η νάφθα, σχηματισμένη σε σβόλους (*θρόμβοι*), στην επιφάνεια ποταμού, κοντά στη Βαβυλώνα και στην Αδριατική κοντά στα Σούσα, σε Ηρόδ., (δείχνει να είναι ξένη λέξη).

ἀ-σφᾶρᾶγέω, μέλ. -ήσω (α ευφωνικό, σφαραγέω), αντηχώ, δημιουργώ οξύ μεταλλικό ήχο, λέγεται για οπλισμένους άντρες, σε Θεόκρ.

ἀσφάρᾶγος[φᾶ], ὁ, = φάρυγξ, φάρυγγας, λαρύγγι, οισοφάγος, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀ-σφάρᾶγος, ὁ (α ευφωνικό, σπαργάω), Λατ. asparagus, τρυφερό βλαστάρι, σε Ανθ.

ἀσφοδέλιος, -η, -ον, αυτός που προέρχεται από τον ασφόδελο, σε Λουκ.

ἀσφοδέλος, ὁ, **I.** ασφόδελος, κρινοειδές φυτό, σε Ησίοδ., Θεόκρ. **II.** οξύτ. ως επίθ., ἀσφοδελὸς λειμών, λιβάδι με ασφόδελους, όπου βρίσκονται στοιχειωμένες ψυχές ηρώων, σε Ομήρ. Οδ. (άγν. προέλ.).

ἄ-σφυκτος, -ον (σφυζέω), αυτός που δεν έχει σφυγμό, αυτός που δεν έχει ζωή, λιπόθυμος, σε Ανθ.

ἀσχαλάω, χρησιμ. από Όμηρ. σε Επικ. τύπους, γ' ενικ. ἀσχαλάα, γ' πληθ.

ἀσχαλόωσι, απαρ. ἀσχαλαίαν, μτχ. ἀσχαλόων· είμαι πολύ λυπημένος, θλίβομαι, σε Όμηρ.· είμαι ταραγμένος, στενοχωριέμαι, με γεν., σε Ομήρ. Οδ. (αμφίβ. προέλ.).

ἀσχάλλω, μέλ. -ἄλλῶ, = ἀσχαλάω, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.· τινι, για κάτι, σε Αισχύλ., Ευρ.· τι, στον ίδ.

ἄ-σχετος, Επικ. επίσης **ἀά-σχετος**, -ον (σχεῖν), ακατάσχετος ή ακατανίκητος, ασυγκράτητος, απροσμάχητος, σε Όμηρ.

ἀ-σχημάτιστος, -ον (σχηματίζω), αυτός που δεν έχει σχήμα ή μορφή, σε Πλάτ.

ἀσχημονέω, μέλ. -ήσω, συμπεριφέρομαι απρεπώς, ντροπιάζω τον εαυτό μου, κάνω πράξεις ντροπής, σε Ευρ., Πλάτ.

ἀσχημοσύνη, ἡ, ἔλλειψη σχήματος, ασχήμια, παραμόρφωση, σε Πλάτ.· λέγεται με ηθική σημασία, κακή διαγωγή, απρέπεια, στον ίδ.

ἀ-σχήμων, -ον, γεν. -ονος (σχῆμα)· **1.** δύσμορφος, ἀσχημος, επαίσχυντος, Λατ. turpis, σε Ευρ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, ἀσχήμων γενέσθαι, είμαι απρεπής, σε Ηρόδ.

ἀσχολέω, μέλ. -ήσω, ενασχολώ, είμαι απασχολημένος, έχω ασχολίες, τινά, σε Λουκ.

ἀσχολία, ἡ, ασχολία, ενασχόληση, εργασία, ἔλλειψη ανάπαυλας, σε Θουκ.· ἀσχολία ἔχειν φιλοσοφίας περί, δεν έχω χρόνο για να ασχοληθώ μ' αυτό (δηλ. για να επιδιώξω τη φιλοσοφία), σε Πλάτ.· ἀσχολία ἄγειν, ασχολούμαι ή απασχολούμαι, στον ίδ.· ἀσχολίαν παρέχειν τινί, προκαλώ ανησυχία σε κάποιον, στον ίδ.

ἄ-σχολος, -ον (σχολή)· **I.** λέγεται για πρόσωπα, αυτός που δεν έχει ελεύθερο χρόνο, απασχολημένος, αυτός που έχει εργασία, πολυάσχολος, σε Πλάτ., Δημ.· ἄσχολος ἔς τι, αυτός που δεν έχει ελεύθερο χρόνο για κάτι, σε Ηρόδ.· ἄσχολος περί τι, απασχολημένος με..., σε Πλούτ.· επίρρ., ἀσχόλως ἔχειν, είμαι απασχολημένος, σε Ευρ. **II.** λέγεται για πράξεις, αυτός που δεν αφήνει καθόλου ελεύθερο χρόνο, δεν ευκαιρεί, στον ίδ.

ἄσχυ, τό, συμπυκνωμένος χυμός από Σκυθικό δέντρο, σε Ηρόδ.

ἀ-σώματος, -ον (σῶμα), ασώματος, σε Πλάτ.

ἀσωτεύομαι, αποθ., ζω ἀκόλαστη, ἀσωτη ζωή, ἀκολασταίνω, σε Αριστ.

ἀσωτία, ἡ, σπατάλη, ασωτία, σε Πλάτ.

ἄ-σωτος, -ον (σώζω): **I.** αυτός που δεν έχει ελπίδα σωτηρίας, απεγνωσμένος, εγκαταλειμμένος, άσωτος, έκλυτος, Λατ. *perditus*, σε Σοφ., Αριστ. **II.** Ενεργ., *ἄσωτος γένει*, αυτός που φέρνει την καταστροφή, την κατάρρα στο γένος, ολέθριος, σε Αισχύλ.

ἀτακτέω, μέλ. -ήσω, I. λέγεται για στρατιώτη, είμαι ανυπότακτος, ατακτώ, σε Ξεν., Δημ. **2.** γενικά, ζω μια μη πειθαρχημένη ζωή, σε Ξεν.

ἄ-τακτος, -ον, I. 1. αυτός που δεν βρίσκεται σε θέση, παράταξη μάχης, λέγεται για στράτευμα, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. **2.** απείθαρχος, άτακτος, ανώμαλος, άμετρος, στον ίδ. κ.λπ. **II.** επίρρ. *-τως*, με ανώμαλο, ακατάστατο τρόπο, λέγεται για στρατεύματα, στον ίδ.· συγκρ. *ἀτακτότερον*, στον ίδ.

ἄ-ταλαιπώρος, -ον, αυτός που δεν έχει υπομονή, αυτός που δεν υποβάλλεται σε ταλαιπωρίες, αδιάφορος, απερίσκεπτος, σε Θουκ.

ἄ-τάλαντος, -ον (*α αθροιστικό, τάλαντον*), ίσος στο βάρος, ισοδύναμος ή όμοιος με κάποιον, *τινι*, σε Όμηρ.

ἀταλά-φρων, -ον, γεν. *-ονος (φρήν)*, αυτός που έχει τρυφερό νου, ελαφρύ μυαλό, λέγεται για παιδί, σε Όμηρ. Ιλ.

ἀτάλλω[ᾶ], μόνο σε ενεστ. και παρατ.: **I.** πηδώ ανάλαφρα με παιδική ζωηρότητα, χοροπηδώ, σε Όμηρ. Ιλ. **II.** Ενεργ., ανατρέφω ένα παιδί, μεγαλώνω, φροντίζω, όπως *ἀτιτάλλω*, σε Σοφ. — Παθ., αυξάνω, μεγαλώνω, σε Όμηρ. Ύμν.: Ενεργ. χρησιμ. επίσης από τον Ησίοδ.

ἀταλός[ᾶτᾶ], -ή, -όν, (συγγενές προς το *ἀπαλός*), απαλός, τρυφερός, λεπτός, λέγεται για νεαρά πλάσματα, σε Όμηρ.: *ἀταλά φρονέοντες*, έχοντας νεανικό, εύθυμο φρόνημα, σε Όμηρ. Ιλ.

ἀτάλό-ψυχος, -ον (ψυχή), αυτός που έχει τρυφερή ψυχή, σε Ανθ.

ἀταξία, Ιων. -ίη, ή (ἄτακτος): **1.** έλλειψη της πειθαρχίας, ακαταστασία, αταξία, κυρίως ανάμεσα στους στρατιώτες, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. **2.** γενικά, αναστάτωση, σύγχυση, ανωμαλία, σε Πλάτ. κ.λπ.

ἀτάομαι[ᾶ], Παθ. (*ᾶτη*), υποφέρω φοβερά, βρίσκομαι σε μεγάλη στενοχώρια, *ἀτόμενος*, σε Σοφ., Ευρ.

ἀτάρ, Επικ. αὐτάρ, σύνδ., αλλά, κι όμως, Λατ. at, για να εισάγει ένσταση ή επανόρθωση, σε Όμηρ. Ιλ., Αττ.: πάντα τίθεται στην αρχή μιας πρότασης, αλλά τοποθετείται μετά την κλητ., *Ἐκτορ, ἀτάρ που ἔφης*, τω όντι είπες, σε Όμηρ. Ιλ.: το *ἀτάρ* μερικές φορές απαντά στο *μέν*, ως πιο εμφατικό από το *δέ*, σε Όμηρ., Αττ. **2.** Αττ., εκφράζει μια γρήγορη μετάβαση σε άλλη σκέψη, σε Αισχύλ. κ.λπ.: ομοίως, *ἀτάρ δή*, σε Ευρ.

ἄ-τάρακτος, -ον (ταράσσω), αυτός που δεν διακόπτεται, χωρίς ταραχή, αμετακίνητος, για στρατιώτες, σε Ξεν.

ἄ-τάραχος, -ον, = *ἀτάρακτος*, σε Αριστ.

ἄ-ταρβής, -ές (τάρβος): **1.** μη φοβούμενος, άφοβος, απρόμητος, σε Όμηρ. Ιλ.: *ἀταρβής τῆς θέας*, δεν τρόμαξε από το θέαμα, σε Σοφ. **2.** αυτός που δεν προκαλεί φόβο σε κανέναν, σε Αισχύλ.

ἄ-τάρβητος, -ον (ταρβέω), άφοβος, απτόητος, σε Σοφ.

ἄ-τάρμυκτος, -ον, αμετάστρεπτος, σε Πίνδ. (άγν. προέλ.).

ἀταρπιτός, ἀταρπός, Ιων. αντί ἀτραπιτός, ἀτραπός.

ἀταρτηρός, -όν, επίθ. αντί ἀτηρός.

ἀτασθάλία, Ιων. -ίη, ή (ἀτάσθαλος), αλαζονικό αμάρτημα, απερисκεψία, υπεροψία, σε Όμηρ.: πάντα στον πληθ.: στον ενικ., σε Ησίοδ., Ηρόδ.

ἀτασθάλλω, μόνο σε μτχ. ενεστ., ενεργώ αλαζονικά, με υπεροψία, σε Όμηρ. Οδ.

ἀτάσθαλος[ἄτ], **-ον** (ἄτη, παρόλο που το α δεν συμφωνεί στην ποσότητα), αλαζόνας, απερίσκεπτος, υπερόπτης, σε Όμηρ., Ηρόδ.

ἄ-ταύρωτος, -ον (ταυρόομαι), ανύπαντρος, παρθένος, σε Αισχύλ.

ἀτᾶφία, ἦ, ἔλλειψη ενταφιασμού, σε Λουκ.

ἄτ-ἄφος, -ον, άταφος, σε Ηρόδ., Αττ.

ἄτάω, βλ. **ἄτάομαι**.

ἄτε, κυρίως αιτ. πληθ. του ουδ. του ὅστε· **I.** χρησιμ. ως επίρρ., ὅπως ακριβώς, ἔτσι ακριβώς, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Σοφ. **II.** με αιτιολογική σημασία, καθόσον, επειδή, αφού, Λατ. quippe, με μτχ., ἄτε ἔχων, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· με γεν. απόλ., ἄτε τῶν ὁδῶν φυλασσομένων, Λατ. quippe viae custodirentur, σε Ηρόδ.· με τη μτχ. να παραλείπεται, *δίκτυα δούς(αὐτῶ) ἄτε θηρευτῆ (ὄντι)*, στον ίδ.

ἄ-τεγκτος, -ον (τέγγω), αυτός που δεν γίνεται μαλακότερος όταν βραχεί· μεταφ., αυτός που δεν μπορεί να μαλακώσει, να απαλυνθεί, άκαμπτος, σε Σοφ., Ευρ.

ἄ-τειρής, -ές (τείρω), αυτός που δεν δαμάζεται, ακατέργαστος, σκληρός, λέγεται για τον σίδηρο, σε Όμηρ.· μεταφ., ισχυρογνώμων, επίμονος, ανυποχώρητος, σε Ομήρ. Ιλ.

ἄ-τείχιστος, -ον (τειρίζω)· **1.** ατείχιστος, ανοχύρωτος, σε Θουκ. **2.** μη περιτειχισμένος, μη αποκλεισμένος, στον ίδ.

ἄ-τέκμαρτος, -ον (τεκμαίρομαι)· **1.** ανυπολόγιστος, απροσδιόριστος, άδηλος, παραπλανητικός, σε Ηρόδ., Θουκ.· επίρρ., ἄτεκμάρτως ἔχειν, βρίσκομαι στο σκοτάδι σχετικά με κάτι, σε Ξεν. **2.** λέγεται για πρόσωπα, αβέβαιος, ασταθής, σε Αριστοφ.

ἄτεκνία, ἦ, ατεκνία, ἔλλειψη παιδιών, στειρώση, σε Αριστ.

ἄ-τεκνος, -ον (τέκνον)· **I.** αυτός που δεν έχει παιδιά, άτεκνος, σε Ησιόδ., Τραγ. **II.** με Ενεργ. σημασία, αυτός που προξενεί ατεκνία, σε Αισχύλ.

ἄτεκνόω, μέλ. -ώσω, καθιστώ κάποιον άτεκνο — Παθ., στερούμαι τα παιδιά μου, σε Ανθ.

ἄτέλεια, Ιων. **-ίη, ἦ** (ἄτελής), απαλαγή από τους δημόσιους φόρους (τέλη), Λατ. immunitas, παρεχομένη σ' αυτούς που υπηρέτησαν επάξια την πόλη, σε Αττ.· με γεν., ἄτέλεια στρατηῆς, απαλλαγή από τη στρατιωτική θητεία, σε Ηρόδ.

ἄ-τέλεστος, -ον (τελέω)· **I.** αυτός που δεν έχει τέλος, αποτέλεσμα, άσκοπος, ανεκπλήρωτος, ακατόρθωτος, σε Όμηρ. **II.** μη μυημένος στα μυστήρια, με γεν., σε Ευρ.· απόλ., σε Πλάτ.

ἄ-τελεύτητος, -ον (τελευτάω)· **I.** αυτός που δεν οδηγεί σ' ένα τέλος, αποτέλεσμα, ατελείωτος, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, ισχυρογνώμων, σε Σοφ.

ἄ-τέλευτος, -ον (τελευτή), ατελεύτητος, ατελείωτος, αιώνιος, σε Αισχύλ.

ἄ-τελής, -ές (τέλος)· **I.** αυτός που δεν έχει τέλος, δηλ.: **1.** αυτός που δεν οδηγείται σ' ένα τέλος ή αποτέλεσμα, ανολοκλήρωτος, σε Ομήρ. Οδ., Ξεν.· ατελής, σε Σοφ., Θουκ., Πλάτ. **2.** Ενεργ., αυτός που δεν οδηγεί σ' ένα τέλος, αυτός που δεν ολοκληρώνει, πετυχαίνει τον σκοπό του, σε Πίνδ., Πλάτ. κ.λπ.

II. 1. (τέλος IV), στην Αθήνα, απαλλαγμένος από φόρους ή εισφορές, ο ασύδοτος, Λατ. immunis, απόλ. ή με γεν., ἄτελής τῶν ἄλλων, απαλλαγμένος από όλους τους άλλους φόρους, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** λέγεται για χρηματικά ποσά, αυτός που δεν έχει έκπτωση, καθαρός, σωστός, ὀβολός ἄτελής, ένας οβολός καθαρό κέρδος, σε Ξεν., Δημ. **III.** (τέλος V), αμύητος σε μυστήρια, με γεν., σε Όμηρ. Ύμν.

ἀτέμβω[ᾶ], μόνο σε ενεστ., κακομεταχειρίζομαι, ταλαιπωρώ, περιπλέκω, σε Ομήρ. Οδ. — Παθ., με γεν., αποστερούμαι ή εξαπατώμαι, σε Όμηρ. (ἀγν. προέλ.).

ἀ-τενής, -ές (α αθροιστικό, τείνω) · **I.** εξαπλούμενος, προσκολλώμενος, λέγεται για τον κισσό, σε Σοφ. · **II.** μεταφ., λέγεται για τη διάνοια και το λόγο του ανθρώπου, επίμονος, σταθερός, άκαμπτος, ισχυρογνώμων, σε Ησίοδ., Πλάτ. · επίσης, σκληρός, ατίθασος, ανελέητος, σε Αισχύλ., Αριστοφ. · επίρρ. *ἀτενῶς*, σοβαρά, αυστηρά, *ἀτενῶς ἔχειν πρὸς τι*, σε Πλούτ.

ἀτενίζω, μέλ. -ίσω (ἀτενής), κοιτάζω έντονα, καρφώνω τη ματιά μου σταθερά, *εἶς τι*, σε Αριστ. · *τινί*, πάνω σε κάποιον, σε Κ.Δ.

ἄτερ[ᾶ], πρόθ. με γεν., **I.** χωρίς, σε Όμηρ. · *ἄτερ Ζηνός*, χωρίς τη θέληση του Δία, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** σε απόσταση ή μακριά από, στο ίδ., Τραγ.

ἀ-τέραμνος, -ον (τέρην), αυτός που δεν γίνεται μαλακός · μεταφ., πείσμων, σκληρός, ανηλεής, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ.

ἀ-τεράμων[ᾶμ], -ον, Αττ. αντί *ἀτέραμνος*, σε Αριστοφ., Πλάτ.

ἄτερθε, πριν από φωνήεν -θεν, = *ἄτερ*, σε Τραγ. · με γεν., σε Σοφ.

ἀ-τέρμων, -ον, γεν. -ονος, (τέρμα) αυτός που δεν έχει όρια · *ἀτέρμων πέπλος*, αυτός που δεν έχει τέλος, αναρίθμητος, σε Αισχύλ. · *ἀτέρμονες αὐγαί*, οι πολυάριθμες ακτίνες του καθρέφτη, σε Ευρ.

ἄτερος[ᾶ], **1.** Δωρ. αντί *ἔτερος*, σε Αριστοφ. **2. ἄτερος[ᾶ]**, σε Αττ. κράση αντί *ὁ ἔτερος*, ουδ. *θάτερον [ᾶ]*, γεν. *θάτέρου* κ.λπ.

ἀ-τερπής, -ές (τέρπω), δυσάρεστος, θλιμμένος, μελαγχολικός, σε Όμηρ., Αισχύλ. · *ἀτερπέστερον εἰς ἀκρόασιν*, λιγότερο ελκυστικό στα αυτιά, σε Θουκ.

ἄ-τερπος, -ον, = *ἀ-τερπής*, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀ-τερψία, ή, έλλειψη τέρψης, σε Λουκ.

ἀ-τευκτέω, μέλ. -ήσω, αποτυγχάνω στην απόκτηση ενός πράγματος, με γεν., σε Βάβρ.

ἄ-τευκτος, -ον (τυγχάνω), αυτός που δεν επιτυγχάνει κάτι.

ἀ-τευχής, -ές (τεῦχος), μη οπλισμένος, άοπλος, σε Ευρ., Ανθ. · ομοίως, **ἀ-τεύχητος, -ον**, στον ίδ.

ἀ-τεχνής, -ές, = *ἄτεχνος*, σε Βάβρ.

ἀτεχνία, ή, έλλειψη τέχνης ή επιδεξιότητας, ανεπιτηδειότητα, σε Πλάτ.

ἄ-τεχνος, -ον (τέχνη), αυτός που δεν περικλείει τέχνη, απαίδευτος στους κανόνες της τέχνης, ανεπίδεκτος, εμπειρικός, σε Πλάτ.

ἀτέχνως, επίρρ. του *ἄτεχνος*, **I.** χωρίς τους κανόνες της τέχνης, εμπειρικά, σε Ξεν., Πλάτ. **II. ἀτεχνῶς** (με την παραλήγ. βραχεία) επίρρ. του *ἀτεχνής*, απλώς δηλ. πραγματικά, απόλυτα, Λατ. *plane, omnino*, σε Αριστοφ., Πλάτ. κ.λπ. · *καλὸν ἀτέχνως*, απλώς όμορφο, σε Αριστοφ. · σε συγκρίσεις, *ἀτεχνῶς ὥσπερ*, ακριβώς όπως, σε Πλάτ. · με άρνηση, ακριβώς όχι, σε Αριστοφ. · *ἀτεχνῶς οὐδείς*, απλώς κανείς, στον ίδ.

ἀτέω[ᾶ], σε μτχ. *ἀτέων*, παράτολμος, παραφορός, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.

ἄτη[ᾶ], Δώρ. **ἄτα, ή** (άάω αντί *άάτη*) · **I.** σύγχυση, παραλογισμός, απερίσκεπτη παρόρμηση που προκαλείται από πλάνη, τύφλωση που στέλλνεται από τους θεούς, σε Όμηρ. · απ' όπου, η *ἄτη* προσωποποιημένη είναι η θεά της βλάβης και της απερίσκεπτης συμπεριφοράς, *ἄτη, ή πάντας ἄᾶται*, σε Ομήρ. Ιλ. · οι *Λιταί* έρχονται μετά από αυτή, θεραπεύοντας το κακό που εκείνη έχει διαπράξει, στο ίδ. **II.** λέγεται για τις συνέπειες, **1.** απερίσκεπτη ενοχή ή αμαρτία, όπως αυτή του Πάρη, στο ίδ. **2.** όλεθρος, καταστροφή, σε Όμηρ., Τραγ. · λέγεται για πρόσωπα, ολέθριος, καταστροφικός, σε Αισχύλ., Σοφ.

ἄ-τηκτος, -ον, αυτός που δεν έλιωσε ή δεν λιώνει, σε Πλάτ.

ἄ-τημελής, -ές, I. παραμελημένος, σε Πλούτ. **II.** απερίσκεπτος· επίρρ.

ἀτημελῶς ἔχειν, στον ίδ.

ἄ-τημέλητος, -ον (τημελέω)· **I. 1.** παραμελημένος, αυτός που δεν φροντίζει κανείς, σε Ξεν. **2.** σαστισμένος, απογοητευμένος, σε Αισχύλ. **II.** αυτός που δεν δίνει προσοχή, αμελής, σε Αλκίφρ.· επίρρ., *ἀτημελήτως ἔχειν*, δεν δίνω προσοχή σε κάτι, με γεν., σε Ξεν.

ἄτηρός[α], -ά, -όν, I. τυφλωμένος από την ἄτη, ωθούμενος στην καταστροφή, σε Θεόγν. **II.** ολέθριος, καταστροφικός, βλαβερός, σε Αισχύλ., Σοφ.· *τὸἀτηρόν*, όλεθρος, συμφορά, καταστροφή, σε Αισχύλ.· *ἀτηρότατον κακόν*, σε Αριστοφ.

ἄτθίς, -ίδος, ἦ, η Ατθίδα· ως ουσ. (ενν. γῆ), η Αττική, σε Ευρ.

ἄ-τίετος, -ον (τίω)· **I.** αυτός που δεν τιμήθηκε, σε Αισχύλ. **II.** Ενεργ., αυτός που δεν τιμά ή δεν σέβεται, *τινος*, σε Ευρ.

ἄ-τίζω (τίω, α στερητικό), δεν προσφέρω τιμές, δεν τιμώ, αδιαφορώ, *θεούς*, σε Αισχύλ.· απόλ. με μτχ., *ἀτίζων*, παραμελημένος, σε Ομήρ. Ιλ.

ἄ-τιθάσεντος, -ον (τιθήσεντός), αυτός που δεν μπορεί κανείς να δαμάσει, άγριος, σε Πλούτ.

ἄτιμᾶγγελώ, μέλ. *-ήσω*, εγκαταλείπω τα κοπάδια, σε Θεόκρ.

ἄτιμ-ἄγέλης, -ου, ὁ (ἄγέλη), αυτός που περιφρονεί το κοπάδι, δηλ. ο περιπλανώμενος, αυτός που τρέφεται μόνος του, σε Θεόκρ., Ανθ.

ἄτιμάζω, μέλ. *-άσω*, αόρ. *ἀ' ἡτίμασα*, παρακ. *ἡτίμακα* — Παθ. παρακ.

ἡτίμασαι, αόρ. *ἀ' ἡτιμάσθην*, μέλ. *ἀτιμασθήσομαι (ἄτιμος)*· **I. 1.** δεν έχω σε τιμή, υπολήπτομαι λίγο, διαφθείρω, ταπεινώνω, με αιτ., σε Όμηρ., Αττ.·

παρομοίως στην Μέσ., σε Σοφ.· με σύστ. αντ., *ἔπη ἀτιμάζεις πόλιν*, τα λόγια σου είναι ατίμωση για την πόλη, στον ίδ. — Παθ., υποφέρω ατίμωση, σε

Ηρόδ., Αττ. **2.** με γεν. πράγμ., *ἀτιμάζω λόγου*, μεταχειρίζομαι κάτι ως ανάξιο λόγου, σε Αισχύλ.· *ἀτιμάζω ὧν = ἀτιμάζω τούτων ἄ*, σε Σοφ.· επίσης, *μή μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ θανεῖν σὺν σοί*, μη με θεωρήσεις ανάξια να πεθάνω μαζί σου, στον ίδ.· *οὐκ ἀτιμάσω προσεπεῖν*, δεν θα περιφρονήσω να..., σε Ευρ. **II.** =

ἀτιμώω, με νομική σημασία, αποστερώ κάποιον από τα πολιτικά του δικαιώματα, σε Ξεν.

ἄτιμαστέος, -α, -ον, ρημ. επίθ., αυτός που πρέπει να ατιμάζεται, σε Πλάτ.

ἄτιμαστήρ, -ῆρος, ὁ, ατιμαστής, σε Αισχύλ.

ἄτιμάω, Επικ. παρατ. *ἀτίμων*, μέλ. *ἀτιμήσω*, αόρ. *ἀ' ἡτίμησα*· (*ἄτιμος*)·

ατιμάζω, διαφθείρω, μεταχειρίζομαι άσχημα, σε Όμηρ.

ἄ-τίμητος, -ον (τιμάω)· **I.** ατίμητος, περιφρονημένος, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** (*τιμή* Π), αυτός που δεν τιμάται ή δεν υπολογίζεται, *δίκη ἀτίμητος*, δίκη κατά την οποία η απόφαση δεν προσδιορίζεται στο δικαστήριο, αλλά έχει οριστεί από

το νόμο, σε Δημ.

ἄτιμία, Ιων. *-ίη[-τη* Επικ.], *ή*, **1.** ατίμωση, αισχύνη, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ. κ.λπ.· *ἐν ἀτιμῇ τινὰ ἔχειν*, *ἀτιμῆν προσιθέναί τινί*, σε Ηρόδ.· *ἀτιμία τινός*, ατίμωση που γίνεται σε κάποιον, σε Ευρ. **2.** στην Αθήνα, η απόλεια των πολιτικών δικαιωμάτων, Λατ. *deminutio capitis*, σε Αισχύλ., Ρήτ. **II.** *ἐσθμημάτων ἀτιμία*,

δηλ. ρακώδης κατάσταση ενδυμάτων, κουρέλια, σε Αισχύλ.

ἄτιμο-πενθής, -ές (πένθος), αυτός που θλίβεται για την ατίμωση που έχει υποστεί, σε Αισχύλ.

ἄ-τίμος, -ον (τιμή I), **I. 1.** άτιμος, ανέντιμος, σε Ομήρ. Ιλ., Τραγ.· συγκρ. *ἀ-τιμότερος*, λιγότερο τίμιος, σε Ξεν.· με γεν., χωρίς τιμή σε..., δεν θεωρείται άξιος να..., σε Αισχύλ.· επίσης, *χάρις οὐκ ἄτιμος πόνων*, όχι ανάξια αμοιβή

για..., στον ίδ. **2.** στην Αθήνα, στερημένος από τα πολιτικά του δικαιώματα, Λατ. *capite deminutus*, αντίθ. προς το *έπιτιμος*, σε Αριστοφ. κ.λπ.· επίσης με γεν., *ἄτιμος γερωῶν*, αποστερημένος από προνόμια, σε Θουκ.· *ἄτιμος τοῦ συμβουλευέειν*, αποστερημένος από το προνόμιο του συμβουλάτορα, σε Δημ.

Π. 1. (τιμή Π), αυτός που δεν έχει τιμή ή αξία, *οἶκον ἄτιμον ἔδεις*, καταβροχθίζεις την περιουσία του χωρίς να πληρώσεις, σε Ομήρ. Οδ. **2.** ατιμώρητος. **III.** επίρρ. -*ρωσ*, *άτιμα*, *επονειδιστα*, στον ίδ., Σοφ.

ἀτιμώω, μέλ. -*ώσω*, *αόρ. α' ἠτίμωσα*, παρακ. *ἠτίμωκα* — Παθ. παρακ. *ἠτίμωμαι*, *αόρ. α' ἠτιμώθην*· ατιμάζω, διαφθείρω, σε Αισχύλ. — Παθ., υποφέρω ατιμωση ή ταπείνωση, σε Ηρόδ., Αισχύλ., Ευρ. **Π.** στην Αθήνα, τιμωρώ με *ἀτιμίαν*, Λατ. *aerarium facere*, σε Αριστοφ., Ρήτ.

ἀ-τιμώρητος, -ον, ατιμώρητος, δηλ. **I.** μη τιμωρημένος, *ἀτιμώρητος γίνεσθαι*, να διαφύγει την τιμωρία, σε Ηρόδ., Θουκ.· επίρρ. -*τως*, με ατιμωρησία, σε Πλάτ. **Π.** αυτός για τον οποίο καμία εκδίκηση δεν έχει λάβει χώρα, *ἀτιμώρητον ἔαν θάνατον*, σε Αισχίν. **III.** ανυπεράσπιστος, απροστάτευτος, σε Θουκ.

ἀτιμώσεις[ι], -εως, ή, ατιμωση, ταπείνωση που γίνεται σε κάποιον, με γεν., *τραπέζας, πατρός*, σε Αισχύλ.

ἀτίσης[ι], β' ενικ. υποτ. αορ. α' του *ἀ-τίζω*.

ἀτιτάλλω, αναδιπλ. τύπος του *ἀτάλλω*, ανατρέφω παιδί, φροντίζω, περιποιούμαι, επιβλέπω, σε Όμηρ.· λέγεται για *άλογα*, Παθ., *χῆν ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ*, σε Ομήρ. Οδ.

ἀ-τίτης[ι], -ου, ό (τίομαι)· **I.** ατιμώρητος, σε Αισχύλ. **Π.** (*τίω*) μη τιμώμενος, στον ίδ.

ἄτιτος, -ον (τίω)· **I.** ατιμώρητος, ανεκδίκητος, σε Ομήρ. Ίλ. **Π.** απλήρωτος, στο ίδ. [όπου *ι/*].

ἀ-τίω[ι] = *ἀ-τίζω*, σε Θεογν.

Ἄτλα-γενής, -ές (γίγνομαι), αυτός που προέρχεται από τον Άτλαντα, λέγεται για τους Πλειάδες, σε Ησιόδ.

Ἄτλαντικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει στον Άτλαντα, ο Ατλαντικός, *τέρμονες Ἄτλαντικοί*, για τις στήλες του Ηρακλή, σε Ευρ.· θηλ. **Ἄτλαντίς, -ίδος**, *θάλασσα ἢ Ἄτλαντικὴ καλουμένη*, σε Ηρόδ.

Ἄτλας, -αντος, ό, αιτ. επίσης *Ἄτλαν*, σε Αισχύλ.· (*α ευφωνικό και τλάς*, βλ.

***ταλάω**)· **I.** ο Άτλας, ένας από τους μεγαλύτερους (και παλαιότερους) θεούς που βαστούσε τους στύλους του ουρανού στους ώμους του, σε Ομήρ. Οδ.· έπειτα, ένας από τους Τιτάνες, σε Ησιόδ., Αισχύλ. **Π.** στους ιστορ.

συγγραφείς, το όρος Άτλας στην Αφρική, που θεωρήθηκε ως οι στύλοι του ουρανού, σε Ηρόδ.

ἀτλητέω, μέλ. -*ήσω*, δεν μπορώ να υποφέρω κάτι, είμαι ανυπόμονος, σε Σοφ.

ἄ-τλητος, Δωρ. **ἄ-τλᾶτος, -ον, I. 1.** αφόρητος, ανυπόφορος, σε Ομήρ. Ίλ., σε Χρησμ. παρ' Ηροδ., Σοφ. **2.** αυτός που δεν αποτολμάται, *ἄτλησα τλᾶσα*, σε Αισχύλ. **Π.** Ενεργ., ανίκανος να υπομείνει ένα πράγμα, με γεν., σε Ανθ.

ἀτμενία, ή (ἀτμήν), δουλία, δυστυχία, σε Ανθ.

ἀτμή, ή, = *ἀτμός*, σε Ησιόδ.

ἀτμήν, -ένος, ό, δούλος, υπηρέτης, σε Ησιόδ.

ἄ-τμητος, -ον, I. αυτός που δεν κόβεται, μη χαρακωμένος, αυτός που δεν έχει ρήγματα, σε Θουκ., Πλούτ.· λέγεται για ορυχείο, αυτός που δεν έχει ανασκαφεί, σε Ξεν. **Π.** αδιαίρετος, αναπόσπαστος, αδιαχώρητος, σε Πλάτ.

ἀτμίζω, μέλ. -*ίσω*, παρακ. *ἤτμικα*· (*ἀτμός*)· καπνίζω, σε Σοφ.· λέγεται για το νερό, βγάζω ατμούς, αχνίζω, σε Ξεν.

ἀτμίς, -ίδος, ἦ = ἀτμός, σε Ηρόδ.

ἀτμός, ὁ (ἄω, φυσώ), ατμός, αχνός, πάχνη, σε Αισχύλ.

ἄ-τοιχος, -ον, αυτός που δεν έχει τοίχους, σε Ευρ.

ἄ-τοκος, I. αυτός που δεν έχει γεννήσει ποτέ μέχρι τώρα, αυτός που ποτέ δεν είχε παιδί, σε Ξεν. **II.** αυτός που δεν αποφέρει τόκο, χρήματα, σε Πλάτ.

ἄ-τόλμητος, Δωρ. **-μᾶτος, -ον=ἄτλητος**, αυτός που δεν υποφέρεται, αφόρητος, σε Πίνδ.· λέγεται για μοχθηρούς ανθρώπους, σε Αισχύλ.

ἀτολμία, ἦ, ἔλλειψη τόλμης, δειλία, ανανδρία, σε Θουκ., Δημ.

ἄ-τολμος, -ον (τόλμα), αυτός που δεν τολμά τίποτα, ο στερούμενος τόλμης, ἀτολμος, δειλός, σε Αριστοφ., Θουκ.· λέγεται για γυναίκες, αυτή που δεν τολμά, επιφυλακτική, υποχωρητική, σε Αισχύλ.· με απαρ., δεν έχει την τόλμη να κάνει ένα πράγμα, στον ιδ.

ἄ-τομος, -ον (τέμνω)· **I.** ἀκοπος, ἀθέριστος, σε Σοφ. **II.** αυτός που δεν μπορεί να κοπεί, αδιαίρετος, σε Πλάτ.· ἐν ἀτόμῳ, ακαριαία, μονομιάς, σε Κ.Δ.

ἀτονέω, μέλ. **-ήσω**, είμαι ἀτονος, εξαντλημένος, σε Πλούτ.

ἄ-τονος, -ον (τείνω), μη τεντωμένος, χαλαρός, σε Αριστ.

ἄ-τοξος, -ον (τόξον), αυτός που δεν έχει τόξο ή βέλος, σε Λουκ.

ἀτοπία, ἦ, η μη φυσιολογική πορεία των πραγμάτων, και επομένως· **1.** εξωπραγματική φύση ενός πράγματος, σε Θουκ. **2.** περίεργο, παράξενο, εκκεντρικότητα, σε Αριστοφ. Πλάτ.

ἄ-τοπος, -ον, αυτός που βρίσκεται εκτός του φυσιολογικού, και επομένως· **1.** παράξενος, ασυνήθιστος, σε Ευρ. κ.λπ. **2.** παράλογος, αλλόκοτος, εκκεντρικός, *δοῦλοι τῶν ἀεί ἀτόπων*, σκλάβοι σε κάθε καινούριο παράδοξο, σε Θουκ.· *τῶν ἀτοπωτάτων ἂν εἴη*, σε Δημ. **3.** ἀφύσικος, ἀηδιαστικός, τερατώδης, *πνεῦμα*, σε Θουκ. **II.** ἐπίρρ. **-πως**, θαυμάσια ή παράλογα, στον ιδ., Πλάτ.

ἄτος, -ον, συνηρ. αντί ἄατος.

ἄ-τραγώδητος, -ον (τραγωδέω), αυτός που δεν φέρεται με τρόπο τραγικό, σε Λουκ.

ἄτρακτος, ὁ, I. ἀδράχτι, σε Ηρόδ., Αριστοφ. κ.λπ. **II.** βέλος, σε Σοφ.· πρβλ.

ἠλακάτη· (αμφιβ. προέλ.).

ἀτρακτύλις ή ἀτρακτυλλίς, -ίδος, ἦ, φυτό που μοιάζει με γαϊδουράγκαθο και χρησιμ. στην κατασκευή της ατράκτου, σε Θεόκρ. (ἀγν. προέλ.).

ἀτραπῖτός και ἀταρπιτός, ἦ, = το επόμ., σε Ομήρ. Οδ.

ἄ-τραπός, Επικ. **ἄ-ταρπός, ἦ (τρέπω)**· πιθ. δρόμος που δεν έχει διακλαδώσεις, γενικά, μονοπάτι, δρόμος, σε Όμηρ., Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.

ἀτράφαξυς, -υος, ἦ, το βότανο αγριοσπανακιά ή χρυσολάχανο (αμφιβ. προέλ.).

ἄ-τράχηλος, -ον, αυτός που δεν έχει λαιμό, σε Ανθ.

ἀτρέκεια, ἦ, Ιων. γεν. **-είης**· **I.** πραγματικότητα, ακριβής αλήθεια, βεβαιότητα, σε Ηρόδ. **II.** προσωποπ. *Ἀτρέκεια*, η Δικαιοσύνη, σε Πίνδ.

ἄ-τρεκής, -ές, I. 1. πραγματικός, αληθινός, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** αυστηρός, ακριβής, σωστός, *ἀριθμός*, σε Ηρόδ.· *τὸ ἀτρεκές = ἀτρέκεια*, στον ιδ.· *τὸ ἀτρεκέστερον*, μεγαλύτερη ακρίβεια, στον ιδ.· *τὸ ἀτρεκέστατον*, στον ιδ. **3.**

βέβαιος, ασφαλής, σε Ευρ. **II. 1.** χρησιμ. από Όμηρ. κυρίως ως ἐπίρρ.

ἀτρεκέως, με ἀγορεύειν, καταλέξει, μιλώ αληθινά, μαζί με ακρίβεια, ομοίως επίσης σε Ηρόδ. **2.** επίσης ουδ. ως ἐπίρρ., *δεκάς ἀτρεκές*, μόνο δέκα από αυτούς, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, *τὸ ἀτρεκές*, σε Θέογν. (αμφιβ. προέλ.).

ἄ-τρέμᾶ, χρησιμ. από τους ποιητές αντί *ἀτρέμας*, πριν από σύμφ., σε Ομήρ. Ιλ.

ἀτρεμαῖος, -α, -ον, ποιητ. αντί *ἀτρεμής*, σε Ευρ.

ἀ-τρέμας (τρέμω), επίρρ., χωρίς τρόμο, χωρίς κίνηση, σε Όμηρ.: *ἀτρέμας εὔδειν*, στον ίδ.: *ἀτρέμας ἦσο*, κάθισε ήσυχα, σε Ομήρ. Ιλ.: *ἀτρέμας ἔχειν*, κάνω ήσυχία, σε Ηρόδ.: *ἀτρέμας ἄπτεσθαί τινος*, ήσυχα, απαλά, σε Ευρ.: *ἀτρέμας πορεύεσθαι*, πορεύομαι αθόρυβα, σε Ξεν.

ἀτρεμεί ή ί, επίρρ. του *ἀτρεμής*, σε Αριστοφ.

ἀτρεμέω, μέλ. -ήσω, αόρ. *ἀήτρεμησα*: δεν τρέμω, μένω ακίνητος ή ήσυχος, σε Ησίοδ.: *οὐδαμᾶ κω ήτρεμήσαμεν*, λέγεται για ανήσυχους ανθρώπους, σε Ηρόδ.

ἀ-τρεμής, -ές (τρέμω), αυτός που δεν τρέμει, ακίνητος, σε Πλάτ., Ξεν.: επίρρ. *ἀτρεμέως*, σε Θέογν.

ἀτρεμί, βλ. [ἀτρεμεί](#).

ἀτρεμία, ή (ἀτρεμής), στάση, ακινησία, *ἀτρεμίαν ἔχειν* ή *ἄγειν*, σε Ξεν.

ἀτρεμίζω, μέλ. Αττ. -ῖω, Ιων. απαρ. -ιέειν· διατηρώ ήσυχο, σε Θέογν., Ηρόδ.: *οὐκ ἀτρεμίζω*, είμαι ανήσυχος, στον ίδ.

ἄ-τρεπτος, -ον (τρέπω), ακίνητος, άκαμπτος, σε Πλούτ., Λουκ.

ἄ-τρεστος, -ον (τρέω), αυτός που δεν τρέμει, άφοβος, απρόμητος, Λατ.

intrepidus, σε Τραγ.: με γεν., *ἄτρεστος μάχας*, άφοβος στη μάχη, σε Αισχύλ.: ομοίως, *ἄτρεστος ἐν μάχαις*, σε Σοφ.: *ἄτρεστος εὔδειν*, με ασφάλεια, στον ίδ.: επίσης, ουδ. πληθ. *ἄτρεστα* ως επίρρ., σε Ευρ.

ἀ-τρίακτος, -ον (τριάζω), ανίκητος, σε Αισχύλ.

ἀ-τριβής, -ές (τριβώ), αυτός που δεν τριβεται· για τόπους, άβατος, αδιάβατος, σε Θουκ.: λέγεται για δρόμους, μη πατημένος ή χρησιμοποιούμενος, σε Ξεν.: γενικά, πρόσφατος, νέος, Λατ. *integer*, στον ίδ.

ἄτριον, τό, Δωρ. αντί *ήτριον*.

ἄ-τριπτος, -ον (τρίβω), λέγεται για χέρια, μη φθαρμένος από τη δουλειά, σε Ομήρ. Οδ.: λέγεται για το σιτάρι, αυτός που δεν έχει αλωνιστεί, σε Ξεν.: *ἄτριπτοι ἄκανθαι*, αγκάθια πάνω στα οποία κανείς δεν μπορεί να πατήσει ή αδιάβατα αγκάθια, σε Θεόκρ.

ἀ-τρόμητος, -ον (τρομέω), = το επόμ., σε Ανθ.

ἄ-τρομος, -ον (τρέμω), άφοβος, απρόμητος, απτόητος, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀτροπία, ή, ακαμψία, σε Θέογν.

ἄ-τροπος, -ον (τρέπω): **1.** αμετάβλητος, αιώνιος. **2.** άκαμπτος, αλύγιστος, σκληρός, σε Ανθ.: απ' όπου, *Ἄτροπος, ή*, το όνομα μιας από τις τρεις *Μοίραις*, Μοίρες, Λατ. *Parae*, σε Ησίοδ.: βλ. [Κλωθώ](#).